

[K. Helveg Petersen.]

der, alt det, der kunne bringes, den inspiration og de nye initiativer, der kunne udgå.

Hvorfor dog ikke gøre dette forsøg? Med de begrænsninger, der er for den varighed, hvormed man kan sidde i de forskellige organer, vil der jo ikke være nogen risiko at løbe. Jeg mener, at den livsvarighed, der knytter sig til de øjeblikkelige institutioner, må vi af med, og derfor har jeg foreslået treårige perioder, der kan forlænges for styrelsens vedkommende i to gange tre år, men ikke tale om, at man kan sidde der år efter år i disse organer, hvor det er vigtigt, at der er den nødvendige vågenhed, den nødvendige fantasi og den nødvendige evne til at acceptere nye løsninger.

Jeg håber, der kan komme et eller andet ud af vore forhandlinger imellem anden og tredje behandling, selv om mit håb ikke hører til de allerstørste.

Erhard Jakobsen: Jeg ville have været glad for, om ministerens bemærkninger om fairness ikke var kommet. Det interesserer mig ikke, om ministeren mener, at mine ord svarer til fairness, for mine ord her i salen hører ikke under ministerens ressort. Det, der bekymrer mig, er, at ministeren ikke synes at være så interesseret i, at fairness-reglen opretholdes i Danmarks radio, som jeg ved mange her i denne sal er det. Derfor bliver jeg nødt til at bede ministeren om at bekræfte, at han naturligvis anser det for yderst vigtigt, at man i Danmarks radio opretholder den fairness-regel, som radiatorådet i sit svar til Aktiv Lytterkomité har sagt at man bygger på, at enkeltpersoner, at firmaer, at institutioner ikke må angribes, uden at de får lejlighed til på lige fod at forsvare sig, endvidere at ministeren fuldt ud billiger generaldirektørens udtalelser om, at Danmarks radios medarbejdere ikke skal udtrykke deres egen personlige mening om tingene i Danmarks radios statsautoriserede udsendelser. Jeg bliver nødt til at få ministerens udtalelse herom, for ellers kunne ministerens bemærkning misbruges af nogle

i Danmarks radio. Jeg ved, det var en humorfyldt bemærkning, men den kan misforstås, og tingene må stå klart, når vi er færdige med denne diskussion.

Jeg beklager også, at ministeren ikke nåede at svare på, om han ikke også mener, at der kan være grundlag for et kommissionsarbejde, indtil vi skal revidere loven i 1977. Der står tilbage en lang række spørgsmål, der ikke er diskuteret. Hr. K. Helveg Petersen har nævnt nogle. Jeg ved fra forhandlingerne i udvalget, at mange var interesseret i at undersøge f. eks. den engelske kontrolordning, der opererer med ikke én aktiv lytterkomité af private mennesker, men en hel række komiteer rundt omkring i landet, der har til opgave at overvåge udsendelserne og indgive rapport. Jeg ved, at der var medlemmer af udvalget, der gerne ønskede dette undersøgt. Jeg synes nok, noget sådant kunne tages med i et kommissionsarbejde.

Til hr. Johan Philipsen: mine bemærkninger gik ikke på radiatorådets behandling af lytterkomiteens klage. Det, jeg sagde, var: udvalget har i alt fald ikke i sin betænkning taget nogen stilling til det, jeg kalder den varme grød, nemlig hvilken indflydelse de enkelte radiatorådsmedlemmer skal have på den linje, der føres i Danmarks radio. Hvor langt går deres kompetence? Hvor stor er deres mulighed for at opstille regler for, hvad der må gøres, og hvad der ikke må gøres? Og hvor stor er deres mulighed for bagefter at kontrollere, at disse regler bliver overholdt?

Jeg ved fra et halvt års arbejde med lytterkomiteen, at det kræver umenneskelige anstrengelser at følge et større antal udsendelser i Danmarks radio, nedskrive dem, analysere dem og systematisere dem og derefter klage. Men det var i virkeligheden det, radiatorådet skulle gøre.

Endelig til hr. Johan Philipsen: det går ikke at sende én klage ind ad gangen, for så får man en ordentlig skidsudspand i hovedet fra radiatorådet eller programudvalget. Det har vi nemlig prøvet én gang.